

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2004

Utgiven i Helsingfors den 31 december 2004

Nr 1358—1369

INNEHÅLL

Nr		Sidan
1358	Lag om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring	3853
1359	Lag om ändring av lagen om rehabilitering som ersätts enligt lagen om olycksfallsförsäkring .	3857
1360	Lag om ändring av trafikförsäkringslagen	3859
1361	Lag om ändring av lagen om rehabilitering som ersätts enligt trafikförsäkringslagen	3862
1362	Lag om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare	3863
1363	Lag om ändring av lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården	3865
1364	Lag om ändring av 45 a § i lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården	3867
1365	Lag om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring	3868
1366	Lag om ändring av 3 a § i yrkessjukdomslagen	3872
1367	Lag om ändring i 8 a § i lagen om rehabilitering som ersätts enligt lagen om olycksfallsförsäkring	3873
1368	Social- och hälsovårdsministeriets förordning om ändring av 7 § i social- och hälsovårdsministeriets förordning om klassificering av risker och bestämmande av försäkringspremien enligt hur farligt yrket eller arbetet är samt om hur försäkringstagarens egen skadestatistik skall beaktas när försäkringspremien bestäms enligt 35 § lagen om olycksfallsförsäkring	3874
1369	Lag om ändring av 45 a § i lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården	3875

Nr 1358

Lag

om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring (608/1948) 14 § 4 mom., 15 §, 22 § 1 mom., 35 § 4 mom., 60 § 6 mom. och 64 c § 1 mom. 8 punkten, sådana de lyder, 14 § 4 mom. i lag 1344/1988, 15 § delvis ändrad i lag 143/2003, 22 § 1 mom., 35 § 4 mom. och 60 § 6 mom. i lag 1204/1996 och 64 c § 1 mom. 8 punkten i lag 723/2002, samt

fogas till lagen nya 15 a, 15 b och 57 b § samt till 64 c § 1 mom., sådant det lyder i sistnämnda lag, en ny 9 punkt som följer:

14 §

Oberoende av vad som föreskrivs i 1 mom. ersätts en arbetstagare för i 41 § 5 mom. angivna befogade och behövliga kostnader för läkarundersökning och anskaffning av uppgifter om arbetsförhållandena för utredande av om arbetstagarens sjukdom beror på arbetet, då kostnaderna har föranletts av en

skada som ett olycksfall i arbetet kan misstänkas ha orsakat eller av en yrkessjukdomsutredning, även om det visar sig att skadan eller sjukdomen inte beror på ett olycksfall i arbetet för vilket skadestånd betalas eller inte är en yrkessjukdom som medför rätt till skadestånd. Då det misstänks att en sjukdom utgör yrkessjukdom, förutsätter rätten till skadestånd att undersökningen grundar sig på

RP 158/2004
ShUB 28/2004
RSv 169/2004

bedömning av en läkare som är förtrogen med företagshälsovård och på uppgifter om arbetstagarens arbetsförhållanden. När detta moment tillämpas gäller i övrigt vad som föreskrivs i 15 och 15 b §.

15 §

Den skadade har rätt att få ersättning för till följd av skada eller sjukdom nödvändig sjukvård som med undvikande av onödiga kostnader ges med stöd av folkhälsolagen (66/1972) eller lagen om specialiserad sjukvård (1062/1989) såsom offentlig hälso- och sjukvård, såsom sådana tjänster som avses i lagen om privat hälso- och sjukvård (152/1990) eller av en sådan självständig yrkesutövare som avses i lagen om yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården (559/1994), om försäkringsanstalten har gett en betalningsförbindelse om ersättning för vård så som nedan föreskrivs.

Försäkringsanstalten har rätt att genom betalningsförbindelsen välja den vårdplats som den skadades skada eller sjukdom förutsätter. Vårdplatsen skall vara sådan att den skadade får sådan vård som den skada eller sjukdom som orsakats av olycksfallet förutsätter. Försäkringsanstalten skall utan dröjsmål underrätta den skadade eller dennes intressebevakare samt den verksamhetsenhet inom den offentliga hälso- och sjukvården där den skadade vårdas om att den gett en betalningsförbindelse.

En i 1 mom. avsedd betalningsförbindelse krävs dock inte för det första läkarbesöket och en mindre vårdåtgärd i direkt anslutning till besöket. Med mindre vårdåtgärd avses sedvanlig i samband med läkarbesök utförd röntgenundersökning, gipsning, läggande av förband eller någon annan med dessa åtgärder jämförbar åtgärd. Betalningsförbindelse krävs inte heller för brådskande sjukvård som är nödvändig på grund av att den genom skada eller sjukdom skadade personens hälsotillstånd är utsatt för omedelbar fara.

15 a §

Till sjukvård som ersätts enligt 15 § hör

- 1) av läkare given eller föreskriven vård,
- 2) av läkare förskrivna läkemedel och vårdmaterial,

- 3) anskaffning av proteser och andra

hjälpmedel med äganderätt för den skadade eller till den skadades förfogande samt nödvändig reparation och nyanskaffning av sådana,

- 4) leddhund som ställs till den skadades förfogande, och

- 5) institutionsvård som är nödvändig på grund av den skada eller sjukdom som orsakats av olycksfallet.

Såsom sjukvård ersätts också därav föranledda nödvändiga resekostnader.

15 b §

För sådan i 15 § 1 mom. avsedd vård som ges såsom offentlig hälso- och sjukvård betalas som ersättning till den skadade den klientavgift som tagits ut hos den skadade med stöd av lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården (734/1992). Om inte något annat bestäms i denna lag, skall försäkringsanstalten dessutom till den kommun eller samkommun som ordnar sjukvårdstjänsten för kostnader som producerandet av vården medför betala en avgift som bestäms enligt 13 a § i lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården.

För sådan i 15 § 1 mom. avsedd vård som ges såsom tjänster enligt lagen om privat hälso- och sjukvård och vård som ges av en självständig yrkesutövare betalas ersättning i enlighet med betalningsförbindelsen.

Om den i 2 mom. avsedda vården är brådskande vård eller ett första läkarbesök och mindre vårdåtgärder i direkt anslutning till besöket enligt 15 § 3 mom., betalas ersättning enligt de nödvändiga kostnader som vården medfört. För brådskande vård och det första läkarbesöket och mindre vårdåtgärder i anslutning till besöket inom den offentliga hälso- och sjukvården betalas ersättning enligt 1 mom.

En skadad som vårdas inom den öppna vården betalas ersättning för kostnader för sådan sjukvård som avses i 15 a § 2—4 punkten enligt de nödvändiga kostnader som vården orsakat.

Om vården av den skadade fortsätter vid en annan vårdplats än den som anges i betalningsförbindelsen, är försäkringsanstalten skyldig att ersätta den kostnad som den skadade själv hade varit tvungen att betala för motsvarande vård inom den offentliga hälso-

och sjukvården enligt lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården.

Om den verksamhetsenhet inom hälso- och sjukvården som ger sjukvård i form av offentlig hälso- och sjukvård försummar att inom föreskriven tid göra den anmälan om inledande av vård som avses i 13 b § 1 mom. i lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården, är försäkringsanstalten skyldig att till kommunen eller samkommunen betala den avgift som bestäms enligt 13 a § i den nämnda lagen först för den vård som ges efter det att anmälningsskyldigheten har fullgjorts.

Den avgift som avses i 13 a § 1 mom. i lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården betalas inte för fortlöpande institutionsvård dygnet runt på grund av en skada eller sjukdom som orsakats av ett olycksfall. Institutionsvården kan inte anses vara fortlöpande innan vården har fortgått utan avbrott i minst tre månader.

22 §

För att få ersättning är arbetstagaren skyldig att ta emot av läkare föreskriven behandling som avser en förbättring av arbets- eller funktionsförmågan. Denna skyldighet gäller dock inte livsfarliga åtgärder eller vård som utan särskild orsak ges utanför Finland. Om mottagandet av vården fördröjs därför att arbetstagaren utan godtagbart skäl vägrar att ta emot av läkare föreskriven behandling vid den vårdplats som anges i betalningsförbindelsen, kan utbetalningen av dagpenning, olycksfallspension och menersättning avbrytas. Det som föreskrivs ovan i detta moment gäller också sådan medicinsk rehabilitering som avses i 7 § i lagen om rehabilitering som ersätts enligt lagen om olycksfallsförsäkring (625/1991).

35 §

I den försäkringspremie som avses i 1 mom. innefattas ett belopp som utgör 1,75 procent av arbetsgivarens försäkringspremie, med undantag för sådan försäkring som avses i 57 §, och som skall användas för främjande av arbetarskyddet enligt vad som särskilt bestäms i lagen om arbetarskyddsfonden (407/1979). Försäkringsanstalten betalar detta

belopp till Olycksfallsförsäkringsanstalternas förbund, som sedan redovisar detta till arbetarskyddsfonden enligt vad som bestäms genom förordning av social- och hälsovårdsministeriet.

7 kap.

Frivillig försäkring

57 b §

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 15 och 15 b § ersätts på grundval av en sådan försäkring som avses i 57 § 2 och 3 mom. sjukvård enligt 15 a § med undvikande av onödiga kostnader, dock utan att den skadades hälsotillstånd äventyras. I ersättning betalas den del av kostnaderna som den skadade svarar för enligt lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården. De kostnader som överstiger denna del kan ersättas, om detta är motiverat med beaktande av vilken väsentlig inverkan väntetiden för sjukvård har på arbetsförmågans varaktighet eller av någon annan särskild orsak. Den skadade är inte skyldig att utanför Finland ta emot vård som ett olycksfall i arbetet kräver, om inte annat följer av någon särskild orsak.

60 §

Försäkringsanstalterna deltar årligen i de förhöjningar som avses i 2, 3 och 5 mom. och i skadestånd och avgifter enligt 15, 15 a och 15 b § samt i de kostnader för rehabilitering som avses i 7 § i lagen om rehabilitering som ersätts enligt lagen om olycksfallsförsäkring och som betalas ut när över nio år förflutit från ingången av det första kalenderåret efter den dag då olycksfallet inträffade. Såsom fördelningsförhållande mellan försäkringsanstalterna används då förhållandet mellan de i försäkringspremierna inkluderade, för dessa förhöjningar och ersättningar avsedda avgifterna, minskat med beloppet av motsvarande förhöjningar och ersättningar som försäkringsanstalterna betalat samma år. Social- och hälsovårdsministeriet fastställer på ansökan av Olycksfallsförsäkringsanstalternas förbund närmare grunder för avgifterna. Den utjämning som fördelningen av förhöjningarna och ersättningarna förutsätter skall försäkringsan-

stalterna redovisa till Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund enligt vad som närmare bestäms genom förordning av social- och hälsovårdsministeriet.

64 c §

Utöver vad som bestäms i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet har en försäkringsanstalt och Olycksfallsförsäkringsanstaltens Förbund rätt att, utan hinder av sekretessbestämmelserna och andra begränsningar som gäller erhållande av uppgifter, ge uppgifter som grundar sig på verkställigheten av denna lag enligt följande:

8) till en registeransvarig som bedriver kreditupplysningsverksamhet får lämnas ut uppgifter om en med stöd av denna lag utsökningsbar fordran på försäkringstagaren och den försäkringspliktige,

9) till en i 15 § 1 mom. avsedd verksamhetsenhet inom hälso- och sjukvården och självständig yrkesutövare får lämnas ut sådana uppgifter om den skadade som är nödvändiga för den bedömning av behovet av

vård och kostnaderna för vården av den skadade som en betalningsförbindelse förutsätter.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2005.

Denna lag tillämpas på sådana olycksfall i arbetet som har inträffat och sådana yrkessjukdomar som har framträtt efter det att denna lag har trätt i kraft.

Bestämmelserna i 14 § 4 mom. tillämpas på kostnader för läkarundersökningar och anskaffning av uppgifter om arbetstagarens arbetsförhållanden som uppkommit efter lagens ikraftträdande. Ersättandet av de nämnda kostnaderna förutsätter dessutom att olycksfallet har inträffat och, då yrkessjukdom misstänks, att en läkare som är förtrogen med företagshälsovård första gången med fog misstänkt att sjukdomen är en yrkessjukdom efter det att denna lag har trätt i kraft.

Bestämmelserna i 60 § 6 mom. tillämpas också på sådana förhöjningar, ersättningar, avgifter och kostnader som grundar sig på ett olycksfall som inträffat eller en yrkessjukdom som framträtt innan denna lag trädde i kraft.

Helsingfors den 30 december 2004

Republikens President

TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Nr 1359

L a g**om ändring av lagen om rehabilitering som ersätts enligt lagen om olycksfallsförsäkring**

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 27 mars 1991 om rehabilitering som ersätts enligt lagen om olycksfallsförsäkring (625/1991) 1 § 1 mom., 7 § 1 mom. och 2 mom. 7 punkten och 9 § som följer:

1 §

Tillämpningsområde

I denna lag föreskrivs om ersättning till personer som bor i Finland samt till sådana personer på vilka i fråga om denna lag tillämpas en för Finland bindande konvention om social trygghet eller en internationell rättsakt om social trygghet för rehabilitering som behövs på grund av sådant olycksfall i arbetet som avses i lagen om olycksfallsförsäkring (608/1948) eller sådan yrkessjukdom som avses i yrkessjukdomslagen (1343/1988).

sjukvårdsdistriktet, kostnader som föranleds av sådana åtgärder vid en av försäkringsanstalten genom en betalningsförbindelse vald rehabiliteringsplats som behövs för att främja och upprätthålla rehabiliteringsklientens arbets- eller funktionsförmåga eller sociala funktionsförmåga och förmåga att reda sig.

Såsom rehabiliteringskostnader ersätts

7) de merkostnader som en gravt handikappad har för serviceboende per dag högst till det dubbla beloppet av det högsta mentillägg som avses i 20 § 2 mom. i lagen om olycksfallsförsäkring,

7 §

Rehabilitering som avser arbets- eller funktionsförmågan

Såsom rehabilitering ersätts, till den del rehabiliteringen inte såsom sjukvård enligt folkhälsolagen (66/1972) ankommer på hälsovårdscentralen eller enligt lagen om specialiserad sjukvård (1062/1989) på

9 §

Avbrott i rehabiliteringen

Om rehabiliteringen avbryts eller om utredningen av rehabiliteringsbehovet och rehabiliteringsmöjligheterna drar ut på tiden eller avbryts, eller om inledandet av rehabiliteringen fördröjs av någon orsak som beror

på rehabiliteringsklienten och som inte är en följd av den skada som berättigar till ersättning, skall under avbrottet eller dröjsmålet inte betalas ersättning enligt 8 § 1—3 mom.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2005.
Denna lag tillämpas på sådana olycksfall som har inträffat och sådana yrkessjukdomar som har framträtt efter det att denna lag har trätt i kraft.

Helsingfors den 30 december 2004

Republikens President

TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Nr 1360

L a g**om ändring av trafikförsäkringslagen**

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med riksdagens beslut

fogas till 6 § i trafikförsäkringslagen av den 26 juni 1959 (279/1959), sådan denna paragraf lyder delvis ändrad i lag 310/1964 och 361/1993, ett nytt 5 mom., samt till lagen nya 6 a, 6 b, 18 b och 21 c § som följer:

6 §

Angående ersättning för kostnaderna för sjukvård som föranletts av trafikskada föreskrivs dessutom i 6 a och 6 b §.

6 a §

Den skadade har rätt att få ersättning för till följd av skada eller sjukdom nödvändig sjukvård som med undvikande av onödiga kostnader ges med stöd av folkhälsolagen (66/1972) eller lagen om specialiserad sjukvård (1062/1989) såsom offentlig hälso- och sjukvård, såsom sådana tjänster som avses i lagen om privat hälso- och sjukvård (152/1990) eller av en sådan självständig yrkesutövare som avses i lagen om yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården (559/1994), om försäkringsbolaget har gett en betalningsförbindelse om ersättning för vård så som nedan föreskrivs.

Försäkringsbolaget har rätt att genom betalningsförbindelsen välja den vårdplats som den skadades skada eller sjukdom förutsätter. Vårdplatsen skall vara sådan att den skadade får sådan vård som den skada eller sjukdom

som orsakats av trafikskadan förutsätter. Försäkringsbolaget skall utan dröjsmål underrätta den skadade eller dennes intressebevakare samt den verksamhetsenhet inom den offentliga hälso- och sjukvården där den skadade vårdas om att bolaget gett en betalningsförbindelse.

En i 1 mom. avsedd betalningsförbindelse krävs dock inte för det första läkarbesöket och mindre vård- och behandlingsåtgärder i direkt anslutning till detta. Med mindre vårdåtgärd avses sedvanlig i samband med läkarbesök utförd röntgenundersökning, gipsning, läggande av förband eller någon annan med dessa åtgärder jämförbar åtgärd. Betalningsförbindelse krävs inte heller för brådskande sjukvård som är nödvändig på grund av att den genom skada eller sjukdom skadade personens hälsa är utsatt för omedelbar fara.

6 b §

För sådan i 6 a § 1 mom. avsedd vård som ges såsom offentlig hälso- och sjukvård betalas som ersättning till den skadade den klientavgift som tagits ut hos den skadade med stöd av lagen om klientavgifter inom

social- och hälsovården (734/1992). Om inte något annat bestäms i denna lag, skall försäkringsbolaget dessutom till den kommun eller samkommun som ordnar sjukvårdstjänsten för kostnader som producerandet av vården medför betala en avgift som bestäms enligt 13 a § i lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården.

För sådan i 6 a § 1 mom. avsedd vård som ges såsom tjänster enligt lagen om privat hälso- och sjukvård och vård som ges av en självständig yrkesutövare betalas ersättning i enlighet med betalningsförbindelsen.

Om den i 2 mom. avsedda vården är brådskande vård eller ett första läkarbesök och mindre vårdåtgärder i direkt anslutning till detta enligt 6 a § 3 mom., betalas ersättning enligt de nödvändiga kostnader som vården medfört. För brådskande vård och det första läkarbesöket och mindre vårdåtgärder i anslutning till detta inom den offentliga hälso- och sjukvården betalas ersättning enligt 1 mom.

Om vården av den skadade fortsätter vid en annan vårdplats än den som anges i betalningsförbindelsen, är försäkringsbolaget skyldigt att ersätta den kostnad som den skadade själv hade varit tvungen att betala för motsvarande vård inom den offentliga hälso- och sjukvården enligt lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården.

Om den verksamhetsenhet inom hälso- och sjukvården som ger sjukvård såsom offentlig hälso- och sjukvård försummar att inom föreskriven tid göra den anmälan om inledande av vård som avses i 13 b § 1 mom. i lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården, är försäkringsbolaget skyldigt att till kommunen eller samkommunen betala den avgift som bestäms enligt 13 a § i den nämnda lagen först för den vård som ges efter det att anmälningskyldigheten har fullgjorts.

Den avgift som avses i 13 a § 1 mom. i lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården betalas inte för fortlöpande institutionsvård dygnet runt på grund av en skada eller sjukdom som orsakats av en trafikskada. Institutionsvården kan inte anses vara fortlöpande innan vården har fortgått utan avbrott i minst tre månader.

18 b §

Försäkringsbolag som bedriver försäk-

ringsrörelse i enlighet med denna lag deltar årligen i förhöjningar enligt lagen om bindande av vissa trafikskadersättningar vid lönenivån (875/1971) enligt vad som föreskrivs nedan i 2—5 mom. På motsvarande sätt deltar de i ersättningen av sådana i 6, 6 a och 6 b § i denna lag nämnda kostnader för sjukvård och i sådana i 7 § i lagen om rehabilitering som ersätts enligt trafikförsäkringslagen (626/1991) avsedda, av rehabilitering föranledda kostnader, som betalas när över nio år förflutit från ingången av året efter en trafikskada som inträffat efter år 2004, eller som betalas efter 2014 för skador som inträffat före 2005.

Försäkringsbolag som bedriver försäkring enligt trafikförsäkringslagen skall delta i sådana i 1 mom. avsedda ersättningar som betalas varje år i proportion till deras premieinkomster av trafikförsäkringen i Finland samma år. Ett försäkringsbolag skall till Trafikförsäkringscentralen betala sin i 1 mom. avsedda andel av ersättningarna minskad med beloppet av motsvarande ersättningar som bolaget har betalt samma år.

Varje försäkringsbolag skall till Trafikförsäkringscentralen betala förskott på sin i 2 mom. avsedda andel. Detta förskott bestäms på basis av beloppet av de ersättningar som bolagen beräknas betala under det år som de hänför sig till och premieinkomsterna av trafikförsäkringen enligt föregående års bokslut. Trafikförsäkringscentralen gör årligen upp en kalkyl över ersättningarnas belopp och bestämmer storleken på de utjämningsposter som försäkringsbolagen skall betala i förskott.

Trafikförsäkringscentralen fastställer utjämnningen enligt varje försäkringsbolags slutliga andel efter det att premieinkomsterna av trafikförsäkringen och de ersättningar som avses i 1 mom. har uppgetts i samband med bokslutet.

Genom förordning av social- och hälsovårdsministeriet utfärdas vid behov närmare bestämmelser om de tidpunkter då Trafikförsäkringscentralen senast skall fastställa storleken på de utjämningsposter som skall betalas i förskott och de slutliga utjämningsposterna enligt denna paragraf, samt om de tidpunkter då dessa skall redovisas och försäkringsbolagens utjämningsposter skall betalas.

21 c §

Utän hinder av bestämmelserna om brott mot tystnadsplikten och utlämnande av uppgifter som omfattas av tystnadsplikten har ett försäkringsbolag rätt att till verksamhetsenheten inom hälso- och sjukvården och självständiga yrkesutövare som tillhandahåller sådana tjänster som avses i 6 a § 1 mom. lämna ut sådana uppgifter om den skadade som är nödvändiga för den i 6 a § 2 mom. avsedda bedömning av behovet av vård och kostnaderna för vården som en betalningsförbindelse förutsätter.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2005.
Denna lag tillämpas på trafikskador som

har inträffat efter det att denna lag har trätt i kraft. Bestämmelserna i 18 b § tillämpas också på skador som har inträffat innan lagen trädde i kraft.

Genom denna lag upphävs 3 § 2 mom. i lagen av den 17 december 1971 om bindande av vissa trafikskadeersättningar vid lönenivån (875/1971), sådan det lyder i lag 362/1993, och social- och hälsovårdsministeriets förordning av den 15 december 2000 om fördelning mellan försäkringsbolagen och Trafikförsäkringscentralen av de kostnader som uppkommer på grund av förhöjningar som avses i lagen om bindande av vissa trafikskadeersättningar vid lönenivån (1107/2000).

Helsingfors den 30 december 2004

Republikens President

TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Nr 1361

L a g**om ändring av lagen om rehabilitering som ersätts enligt trafikförsäkringslagen**

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 27 mars 1991 om rehabilitering som ersätts enligt trafikförsäkringslagen (626/1991) 1 §, 7 § 1 mom. och 9 § som följer:

1 §

Tillämpningsområde

I denna lag föreskrivs om ersättning till personer som bor i Finland samt till sådana personer på vilka i fråga om denna lag tillämpas en för Finland bindande konvention om social trygghet eller en internationell rättsakt om social trygghet för rehabilitering som behövs på grund av sådan trafikskada som avses i trafikförsäkringslagen (279/1959).

7 §

Rehabilitering som avser arbets- eller funktionsförmågan

Såsom rehabilitering ersätts, till den del rehabiliteringen inte såsom sjukvård enligt folkhälsolagen (66/1972) ankommer på hälsovårdscentralen eller enligt lagen om specialiserad sjukvård (1062/1089) på sjukvårdsdistriktet, kostnader som föranleds av sådana åtgärder vid en av försäkringsbo-

laget genom en betalningsförbindelse vald rehabiliteringsplats som behövs för att främja och upprätthålla rehabiliteringsklientens arbets- eller funktionsförmåga eller sociala funktionsförmåga och förmåga att reda sig.

9 §

Avbrott i rehabiliteringen

Om rehabiliteringen avbryts eller om utredningen av rehabiliteringsbehovet och rehabiliteringsmöjligheterna drar ut på tiden eller avbryts, eller om inledandet av rehabiliteringen fördröjs av någon orsak som beror på rehabiliteringsklienten och som inte är en följd av den skada som berättigar till ersättning, skall under avbrottet eller dröjsmålet inte betalas ersättning enligt 8 §.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2005. Lagen tillämpas på sådana trafikskador som har inträffat efter det att denna lag har trätt i kraft.

Helsingfors den 30 december 2004

Republikens President**TARJA HALONEN**Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Nr 1362

L a g**om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare**

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 23 december 1981 om olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare (1026/1981) 14 § och 21 § 5 mom., sådana de lyder, 14 § delvis ändrad i lag 449/1994 och 21 § 5 mom. i lag 902/1996, samt

fogas till 12 §, sådan den lyder i lag 1644/1992 och 977/1993, ett nytt 2 mom., varvid de nuvarande 2 och 3 mom. blir 3 och 4 mom., till 21 §, sådan den lyder i nämnda lagar 977/1993 och 902/1996 samt i lag 924/2003, ett nytt 6 mom. och till lagen en ny 21 a § som följer:

12 §

För den höjning som avses i 1 mom. skall företes en utredning om de förändringar som inträffat i lantbruksföretagarverksamhetens art, omfattning eller form eller i lantbruksföretagarens arbetsinsats. Såsom utredning kan också företes uppgifter om arbetsförtjänsten ur lantbruksföretagarens bokföring eller ur de anteckningar som förs för beskattningen.

14 §

För de i 13 § 1 mom. nämnda utgifterna för skydd i arbete reserveras 1,75 procent av totalkostnaderna för olycksfallsförsäkringen. Detta belopp använder olycksfallsförsäkringsanstalten för främjande av sådant arbetarskydd som tjänar lantbruksföretagarnas intressen. Medlen kan också användas till forskning, utbildning och information som främjar sådant arbetarskydd och sådant utvecklande av arbetsförhållandena som tjänar lantbruksföretagarnas intressen.

Genom förordning av social- och hälsovårdsministeriet föreskrivs vid behov närmare om användningen av de medel som inflyter för täckande av utgifterna för skydd i arbete.

21 §

Lantbruksföretagare, som berörs av det arbetsskadeskydd som avses i denna lag, har rätt att på villkor och mot premie som fastställs av social- och hälsovårdsministeriet teckna försäkring för sig själv även för annat än i denna lag eller i lagen om olycksfallsförsäkring avsett olycksfall. Försäkring kan inte fås för sådan ömhet som avses i 4 § 2 mom. 7 punkten i lagen om olycksfallsförsäkring eller för en i 4 a § 1 mom. i nämnda lag avsedd skada eller sjukdom som orsakats genom misshandel eller någon annan uppsåtlig gärning som begåtts av en annan person.

Ovan i 1 och 5 mom. avsedda försäkringar anses vara försäkringar enligt denna lag.

21 a §

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 15

och 15 b § i lagen om olycksfallsförsäkring ersätts på grundval av en sådan försäkring som avses i 21 § 5 mom. sjukvård enligt 15 a § i lagen om olycksfallsförsäkring med undvikande av onödiga kostnader, dock utan att den skadades hälsotillstånd äventyras. I ersättning betalas den del av kostnaderna som den skadade svarar för enligt lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården (734/1992). De kostnader som överstiger denna del kan ersättas, om detta är motiverat med beaktande av vilken väsentlig inverkan väntetiden för sjukvård har på arbetsförmågans varaktighet eller av någon annan särskild

orsak. Den skadade är inte skyldig att utanför Finland ta emot vård som ett olycksfall i arbetet kräver, om inte annat följer av någon särskild orsak.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2005. Lagen tillämpas på sådana olycksfall i arbetet som har inträffat och sådana yrkessjukdomar som har framträtt efter det att denna lag har trätt i kraft.

Genom denna lag upphävs 6 § i förordningen av den 21 maj 1982 om olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare (375/1982).

Helsingfors den 30 december 2004

Republikens President

TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Nr 1363

L a g**om ändring av lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården**

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med riksdagens beslut fogas till lagen av den 3 augusti 1992 om klientavgifter inom social- och hälsovården (734/1992) nya 13 a och 13 b § som följer:

13 a §

Avgift för sjukvård som ersätts enligt den lagstadgade olycksfallförsäkringen och trafikförsäkringen

Om en klient har rätt till ersättning för vård med stöd av lagen om olycksfallsförsäkring, lagen om olycksfallsförsäkring för lantbruksföretagare, lagen om skada, ådragen i militärtjänst (1211/1990), lagen om olycksfallsersättning för statstjänstemän (449/1990), trafikförsäkringslagen, lagen om rehabilitering som ersätts enligt lagen om olycksfallsförsäkring (625/1991), lagen om rehabilitering som ersätts enligt trafikförsäkringslagen (626/1991) eller yrkessjukdomslagen (1343/1988) eller med stöd av någon annan lag i vilken den föreskrivna ersättningen bestäms enligt lagen om olycksfallsförsäkring, har den kommun eller samkommun som svarar för ordnandet av vårdtjänsten rätt att av Statskontoret eller den försäkringsanstalt som enligt de nämnda lagarna är skyldig att betala ersättning få en avgift enligt de villkor som föreskrivs i de nämnda lagarna vilken högst motsvarar beloppet av kostnaderna för vårdtjänsten minskat med beloppet av den klientavgift som tagits ut hos klienten.

Med kostnader för ordnandet av vårdtjänsten avses i 1 mom. den avgift som en

kommun som inte hör till samkommunen med stöd av 42 och 43 § i lagen om specialiserad sjukvård skulle betala till samkommunen för kostnaderna för vården av en av sina invånare, om kommunen skulle betala vården. Om klienten vårdas vid en hälsovårdscentral, ett sjukhus eller en annan verksamhetsenhet inom hälso- och sjukvården som klientens hemkommun eller en samkommun är huvudman för, avses med kostnader för ordnandet av tjänsten den avgift som med stöd av 22 § 2 mom. i folkhälsolagen skulle tas ut hos klientens hemkommun om klienten kom från en annan kommun.

En verksamhetsenhet inom den offentliga hälso- och sjukvården som gett sjukvårdstjänsten eller en kommun eller samkommun som ansvarar för ordnandet av sjukvårdstjänsten är inte part i ett ärende som gäller klientens rätt till ersättning för en skada eller sjukdom med stöd av någon av de lagar som avses i 1 mom.

13 b §

Anmälningsskyldighet för verksamhetsenheter inom hälso- och sjukvården

En verksamhetsenhet inom hälso- och sjukvården som med stöd av folkhälsolagen eller lagen om specialiserad sjukvård ger

sjukvård såsom offentlig hälso- och sjukvård skall utan dröjsmål, dock senast inom tio vardagar sedan vården började, utan hinder av sekretessbestämmelserna och andra bestämmelser om erhållande av uppgifter, till en i 13 a § 1 mom. avsedd försäkringsanstalt eller Statskontoret anmäla inledandet av sådan vård och behandling som sannolikt föranleds av en skada eller sjukdom som de är skyldiga att ersätta. Anmälningsskyldigheten gäller inte sådan vård som avses i första och andra meningen i 15 § 3 mom. i lagen om olycksfallsförsäkring eller i första och andra meningen i 6 a § 3 mom. i trafikförsäkringslagen. Anmälan skall innehålla de uppgifter om skadans eller sjukdomens art och om olycksfallet, yrkessjukdomen eller trafikskadan som verksamhetsenheten inom hälso- och sjukvården har samt den skadades personuppgifter. I fråga om olycksfall och yrkessjukdomar skall anmälan också innehålla uppgifter om den skadades arbetsgivare och den försäkringsanstalt där arbetsgivaren har försäkrat sina arbetstagare, samt i fråga om trafikskador den som bär ansvaret för trafikskadan eller de motorfordon som varit delaktiga i den och deras trafikförsäkringsanstalter. Vidare skall i anmälan antecknas uppgifter om när vården

inleddes och vårdåtgärderna, vårdplanen och kostnaderna för den, samt andra för en betalningsförbindelse nödvändiga uppgifter. Om verksamhetsenheten inom hälso- och sjukvården saknar uppgift om den ersättningsskyldiga försäkringsanstalten, görs anmälan i fråga om olycksfall i arbetet och yrkessjukdomar till Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund och i fråga om trafikskador till Trafikförsäkringscentralen.

En verksamhetsenhet inom hälso- och sjukvården som med stöd av folkhälsolagen eller lagen om specialiserad sjukvård ger sjukvård såsom offentlig hälso- och sjukvård skall på begäran utan dröjsmål till försäkringsanstalten för den betalningsförbindelse som avses i 15 § i lagen om olycksfallsförsäkring och 6 a § i trafikförsäkringslagen lämna de nödvändiga uppgifterna om när vården av en patient inleds och de kostnader som vården sannolikt kommer att orsaka.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2005.

Lagen tillämpas på kostnader för producerandet av tjänster som orsakas av sådana i 13 a § 1 mom. avsedda skador som har inträffat eller framträtt efter det att denna lag har trätt i kraft.

Helsingfors den 30 december 2004

Republikens President

TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Nr 1364

L a g**om ändring av 45 a § i lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården**

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 3 augusti 1992 om planering av och statsandel för social- och hälsovården (733/1992) 45 a §, sådan den lyder i lagarna 1409/2001, 585/2002, 1187/2002 och 1224/2003, som följer:

45 a §

Höjning av kommunens självfinansieringsandel

Kommunens självfinansieringsandel per invånare, om vilken föreskrivs i 17 §, höjs enligt följande:

1) till följd av samordningen av bostadsbidrag och andra primära förmåner höjs självfinansieringsandelen med 7,74 euro 1998 och med 17,16 euro från och med 1999,

2) på grund av den minskning av utgifterna för utkomststödet som hänför sig till höjningen av nivån på de maximala boendeutgifter som godkänns i bostadsbidraget och nivån på arbetsmarknadsstödet barnförhöjning höjs självfinansieringsandelen med 0,65 euro från och med 2002,

3) på grund av den minskning av utgifterna för utkomststödet som hänför sig till det stöd som avses i lagen om särskilt stöd till invandrare (1192/2002) höjs självfinansieringsandelen med 0,67 euro 2003 och med 2,99 euro från och med 2004, samt

4) på grund av införandet av fullt kostnadsansvar för sjukvårdskostnader inom den lagstadgade olycksfallsförsäkringen och trafikförsäkringen höjs självfinansieringsandelen med 9,94 euro från och med 2005.

Höjningen av självfinansieringsandelen skall beaktas till ovan nämnt belopp vid senare justeringar av kostnadsfördelningen mellan staten och kommunerna.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2005.

Helsingfors den 30 december 2004

Republikens President**TARJA HALONEN**Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Nr 1365

L a g

om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring (608/1948) 11 §, 12 § 1 och 2 mom., 16 § 1 mom. 2 punkten och 3 mom., 18 § 3 mom., 20 § 2—4 mom., 20 a § 2—4 mom., 24 § 6 mom., 24 c § 3 mom., 28 § 6 mom., 35 a §, 53 § 5 mom., 60 § 1, 2 och 5 mom., 60 a § 4 mom. samt 64 d § 3 punkten,

sådana de lyder, 11 §, 12 § 1 och 2 mom., 16 § 3 mom., 28 § 6 mom., 53 § 5 mom. och 60 a § 4 mom. i lag 483/2001, 16 § 1 mom. 2 punkten och 60 § 2 mom. i lag 1642/1992, 18 § 3 mom. i lag 526/1981, 20 § 2—4 mom., 20 a § 2—4 mom. och 60 § 1 och 5 mom. i lag 1314/2002, 24 § 6 mom. och 24 c § 3 mom. i lag 948/1992, 35 a § i lag 1373/2003 och 64 d § 3 punkten i lag 723/2002, samt

fogas till 16 §, sådan den lyder i nämnda lagar 526/1981, 948/1992, 1642/1992 och 483/2001, ett nytt 5 mom. i stället för det 5 mom. som upphävts genom nämnda lag 1642/1992, som följer:

11 §

Drabbar ett olycksfall i arbetet en arbetstare i arbete hos en arbetsgivare som har försummat sin försäkringsplikt, svarar Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund för betalningen av skadestånd enligt denna lag. Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund har rätt att utöver den avgift som nämns i 36 § dessutom av arbetsgivaren återkräva vad som bestäms att skall betalas i skadestånd, dock högst 1 674,89 euro för varje olycksfall.

12 §

En försäkringspliktig arbetsgivare skall själv upp till ett belopp av 167,50 euro betala skadestånd för varje olycksfall i arbetet, om inte försäkringen frivilligt har utsträckts till att omfatta också denna skadeståndsskyldighet. I försäkringsbrevet skall det alltid antecknas om arbetsgivaren har någon självrisk eller inte.

En arbetsgivare, som enligt 10 § är fri från försäkringsplikt, är likväl skyldig att betala i 1 mom. avsett skadestånd upp till ett belopp av 83,75 euro för varje olycksfall i arbetet.

16 §

Beloppet av dagpenning, olycksfallspension och familjepension fastställs så att

2) olycksfallspensionen årligen maximalt uppgår till 85 procent av årsarbetsförtjänsten till dess arbetstagaren har fyllt 65 år, varefter den utgör 70 procent av årsarbetsförtjänsten, dock så att i pensionen företas en engångsförhöjning på det sätt som föreskrivs i 5 mom., och

Begravningshjälpen utgör 3 850,01 euro.

I grundbeloppet av en löpande olycksfalls-

pension företas en engångsförhöjning från ingången av det kalenderår fram till vilket fem kalenderår har förflutit från ingången av kalenderåret efter den tidpunkt då olycksfallet inträffade (*förhöjningsår*). Engångsförhöjningsprocenten bestäms enligt hur gammal arbetstagaren är vid ingången av förhöjningsåret. Förhöjningsprocenten är 16, om arbetstagaren är yngre än 31 år vid ingången av förhöjningsåret. Förhöjningsprocenten minskas med 0,457 procentenheter för varje år varmed åldern överstiger 30 år, så att förhöjningsprocenten är 0,462 om den skadade är 64 år vid ingången av förhöjningsåret. Någon engångsförhöjning företas inte om den skadade är äldre än 64 år vid ingången av förhöjningsåret. Vid behov meddelas närmare bestämmelser om beräkning av engångsförhöjningen genom förordning av social- och hälsovårdsministeriet.

18 §

Vid fastställandet av den nedsatta arbetsförmågan skall orsakssammanhanget mellan de minskade förvärvsinkomsterna och den av olycksfallet förorsakade skadan eller sjukdomen utredas genom behövliga utredningar om till exempel arbetstagarens arbete och hälsotillstånd samt förtjänster före olycksfallet och därefter. När inkomsterna efter olycksfallet jämförs med arbetstagarens årsarbetsförtjänst, justeras årsarbetsförtjänsten så att den överensstämmer med jämförelsetidpunktens nivå med den lönekoeficient som anges i 7 b § i lagen om pension för arbetstagare (395/1961).

20 §

Det högsta mentillägget betalas om arbetstagaren till följd av sin skada eller sjukdom dagligen behöver fortgående och tidskrävande vård, hjälp, övervakning eller handledning. Det högsta mentillägget är 23,41 euro per dag.

Det mellersta mentillägget betalas om arbetstagaren till följd av sin skada eller sjukdom dagligen behöver regelbunden vård, hjälp, övervakning eller handledning. Det mellersta mentillägget är 15,80 euro per dag.

Det lägsta mentillägget betalas om arbets-

tagaren till följd av sin skada eller sjukdom i vissa dagliga funktioner behöver regelbunden eller nästan regelbunden vård, hjälp, övervakning eller handledning. Det lägsta mentillägget är 7,03 euro per dag.

20 a §

Förhöjt klädtillägg betalas om arbetstagaren är dubbelamputerad eller använder lårbens- eller underbensprotes, långt stödförband för en nedre extremitet, av hårt material tillverkad ryggortos eller korsett för bälten, bandage eller något annat hjälpmedel eller instrument som på grund av sin konstruktion eller sitt användningsändamål eller på grund av att det ofta måste användas orsakar onormalt klädsitage som är jämförbart med de förstnämnda fallen. Det förhöjda klädtillägget är 1,87 euro per dag.

Klädtillägg betalas om arbetstagaren använder något av mjuka material tillverkat hjälpmedel, stöd eller bandage på ett litet område av kroppen eller annat hjälpmedel eller instrument vilket orsakar onormalt klädsitage som är mindre än det slitage som avses i 2 mom. Klädtillägget är 0,47 euro per dag.

För kostnaderna för en ledarhund som behövs till följd av skada eller sjukdom betalas 4,68 euro per dag.

24 §

Till ett barn som är berättigat till barnpension med stöd av familjepensionslagen (38/1969) betalas barnpensionen enligt denna lag dock minskad med grundbeloppet av barnpensionen enligt familjepensionslagen. Det belopp med vilket pensionen minskas utgörs av grundbeloppet av barnpensionen enligt familjepensionslagen vid ingången av det år då rätten till pension enligt denna lag uppkommer. När minskningen beräknas justeras grundbeloppet av barnpensionen enligt familjepensionslagen från nivån det år då rätten till pension uppkommit till nivån det år olycksfallet inträffade med det arbetspensionsindex som anges i 9 § i lagen om pension för arbetstagare.

24 c §

Den av inkomstjämknigen föranledda minskningen av efterlevandepensionen görs genom att det belopp som skall avdras justeras till nivån det år olycksfallet inträffade med den lönecoefficient som anges i 7 b § i lagen om pension för arbetstagare.

28 §

När årsarbetsförtjänsten understiger 9 211,76 euro höjs den till 9 211,76 euro. Årsarbetsförtjänsten höjs dock inte, om arbetstagaren vid tiden för olycksfallet hade rätt till full invalidpension som beviljas tills vidare och som avses i folkpensionslagen (347/1956) eller i 8 § 4 mom. i lagen om pension för arbetstagare, eller till full olycksfallspension som fastställs enligt denna lag och som beviljas tills vidare, eller till motsvarande ersättning enligt trafikförsäkringslagen, eller om arbetstagaren vid tiden för olycksfallet hade fyllt 65 år och fick ålderspension enligt folkpensionslagen eller enligt 8 § 4 mom. i lagen om pension för arbetstagare.

35 a §

Försäkringspremien för en försäkringsperiod består av en förskottspremie och en utjämningspremie. Det som i 35 § 2 mom. bestäms om försäkringspremie gäller på motsvarande sätt också förskottspremien. Försäkringsperiodens förskottspremie förfaller till betalning vid en tidpunkt som försäkringsanstalten bestämmer. Överstiger eller understiger den slutliga försäkringspremien för försäkringsperioden beloppet av den uppburna förskottspremien, uppbärs hos försäkringstagaren eller återbärs till honom såsom utjämningspremie skillnaden mellan den slutliga premien och förskottspremierna. Det belopp som uppbärs eller återbärs såsom utjämningspremie förfaller till betalning vid en tidpunkt som försäkringsanstalten bestämmer. Utjämningspremien förfaller dock till betalning senast ett år efter försäkringsperiodens utgång eller, om försäkringen har upphört under försäkringsperioden, efter det att försäkringen har upphört, om inte något annat följer av

37 § 2 mom. I fråga om specialtarifferade försäkringar som har upphört får denna tid, om därom har avtalats med försäkringstagaren, vara längre än ett år, dock högst tre år. I försäkringsvillkoren kan försäkringsanstalten fastställa beloppet av den minsta utjämningspremie som uppbärs eller återbärs. Beloppet får vara högst 83,75 euro.

53 §

Kostnaderna för olycksfallsnämndens verksamhet betalas av försäkringsanstalterna i förhållande till det antal ärenden som inkommer till nämnden för behandling, dock så att varje försäkringsanstalt årligen skall betala minst 971,21 euro.

60 §

De belopp som avses i 11 § och 12 § 1 och 2 mom., 28 § 6 mom., 35 a §, 53 § 5 mom. och 60 a § 4 mom. justeras kalenderårsvis med den lönecoefficient som anges i 7 b § i lagen om pension för arbetstagare, och de belopp som avses i 16 § 3 mom., 20 § 2—4 mom. och 20 a § 2—4 mom. justeras kalenderårsvis med det arbetspensionsindex som anges i 9 § i lagen om pension för arbetstagare. De justerade beloppen avrundas så att de i 20 § 2—4 mom., 20 a § 2—4 mom. och 60 a § 4 mom. angivna beloppen avrundas till närmaste cent, de i 12 § 1 och 2 mom. och 35 a § angivna beloppen avrundas till närmaste hela euro samt de i 11 §, 16 § 3 mom., 28 § 6 mom. och 53 § 5 mom. angivna beloppen avrundas till närmaste hela tio euro.

Olycksfallspension, fortlöpande menersättning och familjepension justeras kalenderårsvis med arbetspensionsindexet enligt 9 § i lagen om pension för arbetstagare.

Begravningshjälpen samt men-, kläd- och ledarhundstillägget justeras kalenderårsvis med arbetspensionsindexet enligt 9 § i lagen om pension för arbetstagare.

60 a §

Skadeståndsförhöjning som understiger 5,39 euro betalas inte.

64 d §

Utöver vad som bestäms i denna eller i någon annan lag har Olycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund rätt att, utan hinder av sekretessbestämmelserna och andra begränsningar som gäller erhållande av uppgifter, lämna ut uppgifter som erhållits av försäkringsanstalten och Statskontoret med stöd av 64 § enligt följande:

3) till Pensionsskyddscentralen får lämnas ut uppgifter om ersättningar som beviljats av försäkringsanstalterna och som inverkar på arbetspensionen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2005.

Denna lag tillämpas också på sådan olycksfallspension, menersättning, familjepension samt men-, kläd- och ledarhundstillägg, livränta, skadestånd som utges i ett för allt i stället för livränta, försörjningspension och hjälplöshetstillägg som betalas för tiden efter denna lags ikraftträdande och vars betalning grundar sig på sådana bestämmelser i lagen om olycksfallsförsäkring som gällde före denna lags ikraftträdande eller på bestämmelser i lagen av den 12 april 1935 om arbetares olycksfallsförsäkring (152/1935). Indexjustering enligt denna lag företas i grundbeloppet

av en ovan nämnd ersättning, vilket bestäms enligt det år olycksfallet inträffade eller yrkessjukdomen framträdde och som har justerats till 2004 års indexnivå enligt de indexjusteringsbestämmelser som gäller vid denna lags ikraftträdande. När livränta, skadestånd som utges i ett för allt i stället för livränta, försörjningspension och hjälplöshetstillägg indexjusteras enligt denna lag används arbetspensionsindexet enligt 9 § i lagen om pension för arbetstagare.

Denna lags 16 § 5 mom. tillämpas också på olycksfallspension som betalas på grund av olycksfall som inträffat och yrkessjukdom som framträtt före denna lags ikraftträdande, samt på livränta som betalas på grund av sådana bestämmelser i lagen om olycksfallsförsäkring som gällde före den 1 januari 1982 och i lagen av den 12 april 1935 om arbetares olycksfallsförsäkring så att en engångsförhöjning företas från och med den 1 januari 2010. Engångsförhöjningen företas i livräntans grundbelopp. Förhöjningsprocenten bestäms på samma sätt som i 16 § 5 mom. enligt hur gammal arbetstagaren är den 1 januari 2010. Försäkringsanstalterna deltar i kostnaderna för den engångsförhöjning som avses i detta moment på det sätt som föreskrivs i 60 § 6 mom.

När denna lag tillämpas överensstämmer beloppen i 11 § och 12 § 1 och 2 mom., 16 § 3 mom., 20 § 2—4 mom., 20 a § 2—4 mom., 28 § 6 mom., 35 a §, 53 § 5 mom. och 60 a § 4 mom. med 2004 års indexnivå.

Helsingfors den 30 december 2004

Republikens President

TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Nr 1366

L a g**om ändring av 3 a § i yrkessjukdomslagen**

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i yrkessjukdomslagen av den 29 december 1988 (1343/1988) 3 a § 1 mom., sådant det lyder i lag 1315/2002, som följer:

3 a §

Om en yrkessjukdom framträder under en tid för vilken arbetstagaren har beviljats rätt till sådan grundpension som avses i 8 § 4 mom. i lagen om pension för arbetstagare (395/1961) eller till sådan arbetslöshetspension som avses i de lagar som nämns i momentet eller i 20 § 1 mom. 3 punkten i folkpensionslagen (347/1956), och den exponering som orsakat yrkessjukdomen har upphört före pensioneringen, fastställs årsarbetsförtjänsten med avvikelse från 28 § i lagen om olycksfallsförsäkring enligt den årsarbetsförtjänst som arbetstagaren hade innan det arbete avslutades för vilket arbetstagaren fick nämnda pension och genom justering av den sålunda erhållna årsarbetsförtjänsten till nivån det år yrkessjukdomen framträder med den lönekoeficient som anges i 7 b § i lagen om pension för arbetstagare. Av en yrkessjukdom

orsakad nedsättning av arbetsförmågan fastställs på motsvarande sätt utan hinder av 17 § 3 mom. och 18 § i lagen om olycksfallsförsäkring genom bedömning av arbetstagarens förmåga att efter yrkessjukdomen utföra det arbete för vilket han eller hon fick nämnda pension. Härvid beaktas inte vad som föreskrivs i andra meningarna i 28 § 6 mom. i lagen om olycksfallsförsäkring.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2005.

Om en arbetstagare går i pension enligt 3 a § innan denna lag träder i kraft, görs indexjusteringen enligt denna lag i det årsarbetsförtjänstbelopp som har justerats till 2004 års indexnivå med tillämpning av de indexjusteringsbestämmelser i lagen om olycksfallsförsäkring som gällde vid denna lags ikraftträdande.

Helsingfors den 30 december 2004

Republikens President**TARJA HALONEN**Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Nr 1367

L a g**om ändring i 8 a § i lagen om rehabilitering som ersätts enligt lagen om olycksfallsförsäkring**

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 27 mars 1991 om rehabilitering som ersätts enligt lagen om olycksfallsförsäkring (625/1991) 8 a § 2 mom., sådant det lyder i lag 1316/2002, som följer:

8 a §

Olycksfallsförsäkring under rehabiliterings-
tiden

ten justeras i samband med att försäkringen tas och därefter kalenderårsvis med den lönekoeficient som anges i 7 b § i lagen om pension för arbetstagare (395/1961).

När det gäller sådan försäkring som avses i 1 mom. används som den försäkrades årsarbetsförtjänst den årsarbetsförtjänst som legat till grund för den ersättning för inkomstbortfall som har betalats till följd av det olycksfall eller den yrkessjukdom som orsakat behovet av rehabiliteringsåtgärderna eller rehabiliteringsutredningen. Årsarbetsförtjänst-

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2005.
Lagen tillämpas också på sådana försäkringar enligt 8 a § 1 mom. som har börjat före denna lags ikraftträdande. Indexjusteringen enligt denna lag görs i det årsarbetsförtjänstbelopp som har justerats till 2004 års indexnivå med tillämpning av 8 a § 2 mom. sådant det lyder när denna lag träder i kraft.

Helsingfors den 30 december 2004

Republikens President**TARJA HALONEN**Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkkäre*

Nr 1368

Social- och hälsovårdsministeriets förordning**om ändring av 7 § i social- och hälsovårdsministeriets förordning om klassificering av risker och bestämmande av försäkringspremien enligt hur farligt yrket eller arbetet är samt om hur försäkringstagarens egen skadestatistik skall beaktas när försäkringspremien bestäms enligt 35 § lagen om olycksfallsförsäkring**

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med social- och hälsovårdsministeriets beslut *ändras* i social- och hälsovårdsministeriets förordning av den 17 augusti 2001 om klassificering av risker och bestämmande av försäkringspremien enligt hur farligt yrket eller arbetet är samt om hur försäkringstagarens egen skadestatistik skall beaktas när försäkringspremien bestäms enligt 35 § lagen om olycksfallsförsäkring (743/2001) 7 § som följer:

7 §

Justering av eurobeloppen

Eurobeloppen i denna förordning justeras kalenderårsvis enligt det löneindex som fastställs i 7 b § i lagen om pension för arbetstagare (395/1961).

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2005.

Indexjusteringen enligt denna förordning

Helsingfors den 30 december 2004

görs i fråga om de eurobelopp som anges i social- och hälsovårdsministeriets förordning om klassificering av risker och bestämmande av försäkringspremien enligt hur farligt yrket eller arbetet är samt om hur försäkringstagarens egen skadestatistik skall beaktas när försäkringspremien bestäms enligt 35 § lagen om olycksfallsförsäkring och som har justerats enligt indexnivån 2004 i enlighet med den 7 § som gäller när denna förordning träder i kraft.

Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

Överinspektör Kai Kullaa

Nr 1369

L a g**om ändring av 45 a § i lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården**

Given i Helsingfors den 30 december 2004

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 3 augusti 1992 om planering av och statsandel för social- och hälsovården (733/1992) rubriken för 45 a § och 45 a § 2 mom., sådana de lyder i lag 1364/2004, och
fogas till 45 a §, sådan den lyder i sistnämnda lag, ett nytt 2 mom., varvid det ändrade 2 mom. blir 3 mom., som följer:

45 a §

Höjning och sänkning av kommunens självfinansieringsandel

med 23,30 euro per kommuninvånare för genomförandet av en skattekompensation.

Höjningen och sänkningen av självfinansieringsandelen skall beaktas till ovan nämnt belopp vid senare justeringar av kostnadsfördelningen mellan staten och kommunerna.

 Kommunens självfinansieringsandel per invånare, om vilken föreskrivs i 17 §, sänks

 Denna lag träder i kraft den 1 januari 2005.

Helsingfors den 30 december 2004

Republikens President**TARJA HALONEN**Social- och hälsovårdsminister *Sinikka Mönkäre*

FÖRFS/ELEKTRONISK VERSION

UTGIVARE: JUSTITIEMINISTERIET

Nr 1358—1369, 3 ark

EDITA PRIMA AB, HELSINGFORS 2004

EDITA PUBLISHING AB, HUVUDREDAKTÖR JARI LINHALA

ISSN 1456-9663